

Lúzerek diadala

Lencar Péter

FILMKRITIKA

Az *Utolsó befutók* (*Slow Horses*) azon kevés kortárs kémsorozat egyike, mely nem a high-tech kütyükkel felszerelt szuperügynökök mitológiáját építi, hanem a hibázó, esendő, sokszor nevetségessé váló, egyszerűen hihetőbb figurákét. A Mick Herron-regényekből készült Apple TV+ széria egy olyan világot mutat be, ahol a brit hírszerzés fényezett mítosza mögött ugyanúgy ott lapul a bürokrácia, a politikai játszmák és a személyes kudarcok súlya. És talán éppen ettől ennyire emberi és ennyire vonzó.

A sorozatot **Will Smith** (nem az azonos nevű színész), a brit televíziózás egyik tapasztalt showrunner-alkotója fejlesztette **Mick Herron** díjnyertes regényei alapján, megőrizve azok száraz humorát és antihős-központú szemléletét. A szériát a See-Saw Films és az Apple TV+ gondozza következetesen magas produkciós minőséggel és a brit kémdráma hagyományaihoz méltó feszes történetvezetéssel.

A sorozat háttérének megértéséhez érdemes röviden tisztázni: az MI5 a brit belbiztonsági szolgálat, amely a belföldi fenyegetésekkel – terrortámadások, kémkedési kísérletek, szélsőséges csoportok – szemben védi az Egyesült Királyságot. A rendszer hierarchiája szigorú, hibának helye nincs. Ha pedig valaki mégis elront valamit, annak van egy helye: a Slough House. Ez a hivatalos struktúrán kívül működő, félhivatalos „büntetőosztály” afféle purgatórium azoknak az ügynököknek, akik túl nagyot hibáztak, vagy egyszerűen útban voltak.

Papírhalomok, értelmetlen rutinmunka és a kimondatlan megbélyegzés: innen nem vezet vissza út az igazi MI5-ba. Vagy mégis?

Ezt a kérdést feszegeti a sorozat eddig megjelent öt évada, és leginkább ezt a feszültséget testesíti meg a Slough House vezére, Jackson Lamb.

Gary Oldman olyan természetességgel alakítja a kiegészített, szutykos, mogorva, mégis zseniális hírszerzőt, hogy az ember szinte elhiszi: a brit titkosszolgálat valóságos arca nem James Bond, hanem ez a gyűrött ballonkabátú, fáradt szemű, cinikus figura.

Mögötte pedig ott áll a különös csapat: River Cartwright (**Jack Lowden**), a tehetséges, de elrontott művelete miatt száműzött fiatal ügynök; Diana Taverner (**Kristin Scott Thomas**), az MI5 könyörtelen alelnöke, hatalmi játékos; Catherine Standish (**Saskia Reeves**), a múltja elől menekülő, melegszívű adminisztrátor; Louisa Guy (**Rosalind Eleazar**), a csendes profizmus mintaképe; Roddy Ho (**Christopher Chung**), a zseniális, de elviselhetetlen hacker, valamint olyan mellékszereplők, akik tragikomikus emberi esendőséggel gazdagítják a Slough House mikrokozmoszát.

Az *Utolsó befutók* ereje abban rejlik, hogy nem próbálja eljátszani a hibátlanul működő kémszervezet mítoszát. A Slough House valójában a rendszer szégyenfoltja – mégis itt történnek azok a dolgok, amelyeket a „tisztá” MI5 nem tud vagy nem akar elintézni. A sorozat bravúrosan egyensúlyoz a fanyar humor, a feszes thriller-dramaturgia és a mély emberi történetek között. Jellemrajzai pontosak, dialógusai pengeélesek, és minden évad újra bizonyítja, hogy a „másodosztályú”

ügynökök is lehetnek elsők, amikor a helyzet úgy hozza.

A legújabb évadok különösen erősek abban, hogy a kémjátszmák mellé tényleges érzelmi íveket is építenek. A Slough House működésképtelenné látszó csoportja lassan valódi közösséggé formálódik – nem heroikus lojalitásból, hanem abból a felismerésből, hogy ők már tényleg csak egymásra számíthatnak. Miközben a felső vezetésben Diana Taverner tovább sakkozik, az „utolsó befutók” újra és újra bizonyítják, hogy a rendszer peremére lökték ugyan őket, de a rendszer mégis velük marad életben.

Az *Utolsó befutók* az egyik legjobb, manapság futó brit sorozat. Minősége évadról évadra stabil, Gary Oldman alakítása pedig pályafutása egyik késői csúcspontja. A széria remekül mutatja meg, hogy a kémvilág nem csillogó autók és egzotikus helyszínek halmaza, hanem elhibázott döntések, eltemetett titkok és olyan figurák terepe, akik két lépésre járnak a teljes összeomlástól – és éppen ezért lenyűgözőek.

Ha valamiért igazán érdemes követni a sorozatot, az az a megingathatatlan állítás, amit minden epizód újra megfogalmaz: hogy néha a „selejtezett” emberek bizonyulnak a legfontosabbnak. És a Slough House-ban mindenki selejtezett. Épp ezért nincs veszítenivalójuk – talán ezért képesek bármire.